

Sygn. akt V KS 23/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 5 października 2021r.,

w sprawie **K. Z.**

oskarżonego o czyn z art. 209§1a k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

skargi prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.

na wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 21 maja 2021r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 30 marca 2021r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skarga oskarżyciela nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się **wyłącznie do badania**, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zaistniała tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też, czy

konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury Rejonowej w S. w zakresie naruszenia art. 335 k.p.k. i niewymierzenie przez Sąd I instancji kary uzgodnionej przez prokuratora z oskarżonym (pkt 3.1 uzasadnienia wyroku).

Rzecz jednak nie w tym, co zostało podniesione w uzasadnieniu skargi – że powyższa konstatacja pozwalała na zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, aby wymierzona została uzgodniona kara. Sąd Okręgowy bowiem wskazał, że podziela zarzut apelacyjny, ale jednocześnie dostrzega, iż **wymierzenie uzgodnionej kary prowadziłoby do orzeczenia kary rażąco surowej** (pkt 3.1 i 5.3.1.2.1 uzasadnienia wyroku). Sąd Najwyższy, jak wskazano to już wyżej, w obecnym postępowaniu, zgodnie z dyspozycją art. 539a§3 k.p.k., nie ma uprawnienia do badania takiej oceny surowości kary.

W konsekwencji powyższego, również dla skarżącego winno być oczywiste, że Sąd Odwoławczy nie miał ani możliwości utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy, gdyż został on wydany z obrazą art. 335§1 k.p.k. ani jego zmiany, gdyż wobec odstąpienia od wymierzenia uzgodnionej kary, należało sprawę rozpoznać na zasadach ogólnych – art. 343§7 k.p.k. – a to wymagało przeprowadzenia w całości przewodu sądowego.

Uchylając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy postąpił zatem w sposób zgodny z dyspozycją art. 437§2 k.p.k.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.